Хтось Мухам набрехав,
Що на чужині краще жити,
Що слід усім туди летіти,
Хто щастя тут не мав.
Наслухались дві Мухи того дива
(Про се найбільше Чміль гудів).
— Тут,— кажуть,— доля нещаслива,
Дурний, хто досі не летів!
Покиньмо, кумо, Україну,-
Нехай їй хрін!
Та помандруймо на чужину,
Аж до веселих тих долин,
Де доля кращая витає
І, може, плаче, нас ждучи…
Зими там, кажуть, не буває,-
Гуляй, безпечно живучи! —
Так одна Муха-цокотуха
Базікала з кумою вдвох,-
Коли поглянуть на горох —
Сидить Бджола та мовчки й слуха.
— Здоровенькі були! —
Обидві Мухи загули.-
От добре, що зустрілись з вами…
А нуте й ви збирайтесь з нами! —
На це Бджола сказала їм:
— Шкода! Я рідну Україну
Не проміняю на чужину,
Нехай се щастя вам самим.-
А Мухи разом задзижчали:
— Ось годі, не кажіть!
Жили ми тут — добра не знали,
Бодай би так не жить!
Не то пани, дурні селяни —
Усяке шкодить нам;
Щодня таке життя погане,-

Колись так буде й вам.
— Ні, я сього не сподіваюсь,-
Сказала їм Бджола,-
Мені шаноба скрізь була,
Бо я без діла не тиняюсь.
А вам —
Однаково, що тут, що там,
Ви ні на кого не жалкуйте;
Обридло тут — туди мандруйте
На втіху павукам.

Я про охочих до мандрівки
Давно сказать хотів:
Хто дома зледащів,
Тому не жаль домівки.
Діди мовляли їм колись:
Ідіте, ринде,
Куди інде,-
Нащо ви нам здались?
Там, може, вас не знатимуть,
То й риндою не зватимуть.
1864-1872.